

Spørgsmål om svigagtig opnåelse af opholdstilladelse samt manglende begrundelse

Udtalt over for Justitsministeriet, at der i en sag om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse ikke havde været grundlag for at antage, at en tidligere meddelt tilladelse var opnået ved svig.

FOB nr. 88.95

Endvidere kritiseret, at Direktoratet for Udlændinges afgørelse ikke havde indeholdt henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen var truffet.

(J. nr. 1988-297-613).

Advokat A klagede for den syriske statsborger B over, at Justitsministeriet i skrivelse af 20. januar 1988 havde tiltrådt et afslag, som Direktoratet for Udlændinge havde meddelt B på en ansøgning om permanent opholds- og arbejdstilladelse.

Det fremgik af sagen, at B var indrejst i Danmark den 27. november 1984, og at han den 21. december 1984 indgik ægteskab med den danske statsborger C.

Direktoratet for Udlændinge meddelte den 2. januar 1985 B opholds- og arbejdstilladelse til den 2. januar 1986 på grundlag af ægteskabet. Tilladelsen blev den 8. januar 1986 forlænget til den 2. november 1986 på det samme grundlag.

Den 6. november 1986 foretog politiet afhøring af C på den adresse, X, hvor B var tilmeldt Folkeregisteret. C forklarede ifølge politirapporten, at B intet havde i lejligheden, hverken af beklædningsgenstande, toiletartikler eller andet. Hun forklarede endvidere, at han på grund af sit arbejde, skiftende arbejdstider, ofte boede/overnattede hos sine brødre, samt at han for det meste kun opholdt sig i lejligheden i weekenderne. Endvidere oplyste C, at B i september 1986 havde fået en ledende stilling på et hotel, hvilket bevirkede en øget arbejdsbyrde, hvorfor han flyttede en del af sine ejendele ud på hotellet og andre ejendele ud til noget familie på adressen Y. Politiet foretog endvidere afhøring af nogle familiemedlemmer.

Politiet foretog derpå afhøring af B, hvorunder han forklarede, at han i september 1986 var blevet ansat i en ledende stilling på hotellet. I den forbindelse måtte han nogle gange tilbringe flere dage i træk på hotellet, hvor han havde eget værelse/lejlighed, hvor han havde størstedelen af sin beklædning og andre effekter.

Ved skrivelse af 29. maj 1987 meddelte Direktoratet for Udlændinge afslag på B's ansøgning om tidsubegrænset opholds- og arbejdstilladelse. Direktoratet anførte bl.a. følgende i skrivelsen til B:

» ...

Afslaget er meddelt under henvisning til, at De efter direktoratets opfattelse ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, vedrørende samliv på fælles bopæl med ægtefællen, idet De dels ikke reelt har bopæl på den til Folkeregisteret opgivne adresse, hvor Deres ægtefælle bor, dels svingagtigt har fortiet dette og desuagtet underskrevet samlivserklæring senest den 07.11.1986.

Der er herved lagt vægt på dels, at Deres personlige ejendele ikke er i Deres ægtefælles hjem, ..., men derimod på Deres arbejdsplads, ..., og Deres brors hjem, ...

Dels er der lagt vægt på, at De efter det oplyste fortrinsvis kun opholder Dem på bopælen i weekends, og at De ugen igennem overnatter på Deres arbejde eller på adressen (broderens hjem).

De har under sagens ekspedition bestridt, at De ikke skulle samleve med Deres danske ægtefælle, men direktoratet har ikke kunnet fæste lid til Deres forklaring, og man har i den forbindelse tillagt det vægt, at De til politirapport den 24.11.1986 har forklaret, at De i forbindelse med ægteskabets indgåelse oplyste, at De tidligere havde været gift og havde vist dokumentation herfor.

Det er imidlertid nu konstateret, at De til vielsesmyndighederne har oplyst, at De ikke tidligere har været gift.

Dette forhold, hvorved De har givet urigtig forklaring, har som anført medført, at direktoratet har forkastet Deres forklaring.

Da De herefter må antages at have opnået forlængelse af opholdstilladelse ved svig, inddrages Deres tilladelse i henhold til udlændingelovens § 19, stk. 3.«

Ved skrivelse af 2. juni 1987 påklagede advokat A på vegne af B Direktoratet for Udlændinges afgørelse til Justitsministeriet.

Den 8. september 1987 foretog politiet afhøring af B, der blev truffet i broderens lejlighed. Han fremviste i forbindelse med et efterfølgende besøg i C's lejlighed forskellige effekter, der tilhørte ham. Endvidere foretog politiet afhøring af C, B's søster og broder samt personer i opgangen på X adresse.

Direktoratet for Udlændinge fremsendte ved skrivelse af 20. oktober 1987 sagen til Justitsministeriet, idet direktoratet i skrivelsen bl.a. anførte følgende:

»Det bemærkes, at direktoratets ovennævnte afgørelse er truffet under henvisning til bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og stk. 3.

...

Det må ved sammenligning med de i politirapport af 21.10.86 med fortsættelser indeholdte oplysninger efter direktoratets opfattelse lægges til grund, at navnet (B) er påført postkassen på (C's adresse) *efter* politiets kontrolbesøg den 06.11.86, hvilket er ca. 1 år og 6 måneder efter, at (B) over for direktoratet erklærede at samleve med sin hustru i lejligheden på (C's adresse).

Ligeledes må det lægges til grund, at de beklædningsgenstande, sko og barbersager, der den 08.09.87 forefandt på adressen (C's adresse), er bragt dertil efter den 06.11.86, på hvilken dato (C) over for politiet forklarede, at hendes mand ingen personlige ejendele havde på den nævnte adresse.

Det må videre tillægges vægt, at (B) har oplyst, at han har betalt for installation af og abonnement på telefon på adressen (broderens adresse), hvilken lejlighed skulle bebos af (B's svigerinde) med det formål, at han selv og hans familie under deres årlige besøg her i landet skal kunne ringe til Syrien, uanset der er installeret telefon i lejligheden på (C's adresse).

Endvidere bærer lejligheden på (C's adresse) usædvanligt lidt præg af, at den skulle bebos af en mand, idet der ved politiets kontrolbesøg den 08.09.87, rapporten s. 3, blot fandtes nogle få beklædningsgenstande samt barbercreme og skraber i lejligheden, men ingen andre personlige ejendele, ligesom flere naboer har udtalt, at de ikke er af den opfattelse, at (B) skulle bo i lejligheden.

Direktoratet skal af de her nævnte grunde henstille, at Justitsministeriet fastholder direktoratets afgørelse af 29.05.87, idet (B) ikke ved ansøgning om permanent opholds- og arbejdstilladelse den 07.11.86 eller siden reelt har samlevet med sin hustru på fælles bopæl.«

I skrivelse af 16. november 1987 kommenterede advokat A udtalelsen fra Direktoratet for Udlændinge. Han anførte, at det positivt var urigtigt, at navnet »B« var påført efter politiets første kontrolbesøg. Han bestred endvidere, at B's garderobe og øvrige personlige ejendele skulle være »bragt« til C's adresse efter politiets første kontrolbesøg af hensyn til den verserende sag, ligesom han anførte, at B personligt intet havde med lejligheden på Y adresse at gøre. Endelig anmodede han om, at tre navngivne personer blev afhørt til politirapport vedrørende B's arbejdsforhold og hans samliv med C.

Ved skrivelse af 20. januar 1988 fastholdt Justitsministeriet afgørelsen fra Direktoratet for Udlændinge. Justitsministeriet anførte i skrivelsen til advokat A bl.a. følgende:

» ...

Justitsministeriet har ved sin afgørelse blandt andet lagt vægt på det af naboer og (B's svigerinde, E) oplyste om Deres klients bopæl på (C's adresse), ligesom man har lagt vægt på det i politirapporterne oplyste om omfanget på nævnte adresse af personlige effekter tilhørende Deres klient.

Det skal bemærkes, at de kriterier, der er nævnt i udlændingelovens § 26, ikke efter Justitsministeriets opfattelse taler imod en nægtelse af at forlænge Deres klients opholdstilladelse.

Justitsministeriet har herved navnlig lagt vægt på, at Deres klient har 2 børn i hjemlandet.«

I skrivelsen af 23. februar 1988 til mig anførte advokat A, at Justitsministeriets afgørelse hvilede på et urigtigt grundlag, idet ministeriet havde undladt at imødekomme hans begæring om afhøring af nogle nærmere angivne personer.

I en udtalelse i anledning af klagen anførte Direktoratet for Udlændinge, at »der forinden afgørelsen blev truffet, var foretaget meget grundige afhøringer og undersøgelser, jf. herom politirapporterne af 21. oktober 1986 og 8. september 1987. Direktoratet finder således ikke at yderligere afhøringer er nødvendige for sagens afgørelse«.

Justitsministeriet henholdt sig i en udtalelse i anledning af klagen til den trufne afgørelse.

I en skrivelse til advokat A udtalte jeg følgende:

»Jeg må efter det oplyste lægge til grund, at Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 29. maj 1987 og Justitsministeriets afgørelse af 20. januar

1988 er truffet i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, sammenholdt med samme lovs § 19, stk. 1, nr. 1, og stk. 3, jf. § 9, stk. 1, nr. 2.

...

Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 29. maj 1987 indeholder hverken en henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 2, eller § 19, stk. 1, nr. 1, uanset at direktoratets afgørelse - ifølge direktoratets skrivelse af 20. oktober 1987 til Justitsministeriet - er truffet efter disse bestemmelser. Det er min opfattelse, at direktoratets skrivelse burde have indeholdt en henvisning til de to lovbestemmelser, jf. herved forvaltningslovens § 24, stk. 1.

Jeg har gjort Direktoratet for Udlændinge bekendt med min opfattelse, men finder i øvrigt ikke, da Justitsministeriets afgørelse indeholder den fornødne henvisning til bestemmelserne, anledning til at foretage videre vedrørende dette forhold.

Som anført er Direktoratet for Udlændinges og Justitsministeriets afgørelser bl.a. truffet i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 3, idet det er lagt til grund, at Deres klient »må antages at have opnået forlængelse af sin opholdstilladelse den 8. januar 1986 ved svig«, jf. Justitsministeriets skrivelse af 20. januar 1988.

De faktiske forhold, der er anført som begrundelse for Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges afgørelser, vedrører i alt væsentligt spørgsmålet om Deres klients og ægtefællens eventuelle samliv på (C's adresse). Da Deres klient den 8. januar 1986 indgav ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse og samme dag fik meddelt den ansøgte forlængelse, havde ægteparret efter det oplyste bopæl på adressen (Z - en ikke tidligere omtalt adresse). Der foreligger ikke nærmere oplysninger om parternes eventuelle samliv på denne adresse, og hverken Justitsministeriet eller Direktoratet for Udlændinge synes at have lagt vægt på parternes eventuelle samliv ved ansøgningens indgivelse.

Det er på denne baggrund min opfattelse, at der ikke efter de foreliggende oplysninger har været grundlag for at antage, at opholdstilladelsen meddelt den 8. januar 1986 er opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3. Der har derfor ikke efter udlændingelovens § 11, stk. 2, været grundlag for af denne grund at afslå Deres klients ansøgning indgivet den 6. november 1986 om forlængelse af den tidsbegrænsede opholdstilladelse.

Jeg har gjort Direktoratet for Udlændinge og Justitsministeriet bekendt med min opfattelse.

Direktoratet for Udlændinges og Justitsministeriets afslag på forlængelse af opholdstilladelsen er endvidere meddelt efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr.1.

Jeg finder efter en gennemgang af sagen ikke tilstrækkeligt grundlag for at kritisere, at Direktoratet for Udlændinge og Justitsministeriet har lagt til grund, at Deres klient og dennes ægtefælle ikke samlevede på fælles bopæl, da Deres klient den 6. november 1987 indgav ansøgningen om forlængelse af sin opholdstilladelse. Jeg finder i den forbindelse herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at kritisere, at Justitsministeriet og direktoratet har fundet sagen tilstrækkeligt oplyst, da man traf afgørelse, herunder at Justitsministeriet ikke har fundet grundlag for at foranledige afhøring af de personer, som De har begæret afhørt.

Da Deres klient den 6. november 1987 havde boet her i landet med henblik på varigt ophold i mindre end 2 år, har betingelserne for inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, jf. stk. 2, været til stede.

Afgørelsen af, hvorvidt inddragelse af opholdstilladelsen og dermed afslag på ansøgning om forlængelse af tilladelsen, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, skal finde sted, beror på skønsmæssigt præget vurdering, i hvilken der bl.a. skal tages hensyn til de i udlændingelovens § 26 nævnte omstændigheder. En sådan skønsmæssigt præget vurdering kan jeg efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, kun kritisere, såfremt der foreligger særlige omstændigheder.

Ved min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder. Jeg har således - bortset fra det ovenfor anførte - ikke grundlag for at kritisere, at Justitsministeriet ved sin afgørelse af 20. januar 1988 tiltrådte Direktoratet for Udlændinges afgørelse af 29. maj 1987 vedrørende afslag på Deres klients ansøgning om forlængelse af hans opholds- og arbejdstilladelse.

... «